

Kettinghond.

De tuin en het weiland rond ons Franse huis zijn helemaal afgezet met schapengaas om te voorkomen dat onze honden zich daar buiten begeven. Daar loeren namelijk allemaal gevaren: koeien, een weggetje waar auto's soms hard over rijden, een bos met wilde zwijnen, een buurjongen met een luchtbuks en - het ergste - de composthopen en brandhopen van de vier andere bewoners van ons gehucht. Daarop liggen allerlei botten van kippen en konijnen, half verbrand plastic, afgezworen jerrycans en kapotte potjes met een duistere inhoud en ik weet niet wat nog meer voor engs. Die composthopen en ook de koeienvlaaien in de weilanden om ons heen oefenen natuurlijk een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit op onze Flatcoats. Het schapengaas moet voorkomen dat ze daar naar toegaan.

Nu is het een illusie om te denken: eenmaal goed afgezet, blijft goed afgezet. Ik weet nog dat de Franse boer die onze afrastering maakte, ons meewarig aankeek toen wij met hekjes en grendels aan kwamen zetten. Ik weet inmiddels allang waarom. De grond klinkt in, paaltjes rotten weg, vossen en dassen maken er wissels onderdoor, de paaltjes waar de toegangshekjes aan bevestigd zijn zakken scheef en grendels passen binnen een mum van tijd niet meer. Bij ieder bezoek aan ons huis controleren we dus de afzetting en de hekjes. Ook ben ik blij dat ik de raad heb opgevolgd om een draad aan de onderkant van het schapengaas te laten spannen. Dat voorkomt dat schapen - en ook onze honden - het gaas met hun neus opwippen en er onderdoor kruipen. Ik heb Lotje dat wel eens ergens anders zien doen en tot mijn verbazing kroop ze met gemak onder gaas door dat nog geen vijftien centimeter ruimte bood.

Onze afzetting hield al vijftien jaar de honden in de tuin. Dat geeft een gerust gevoel. Totdat ineens, rond etenstijd, Lotje weg was. Ik vertrok onmiddellijk, behoorlijk in paniek, gewapend met mijn fluitje, om de omringende tuinen en weilanden af te zoeken. Ik zag haar nergens. Maar na langdurig en dringend gefluit kwam ze ergens achter een schuur vandaan. Uit langdurige, onsmakelijke oprispingen bleek dat ze iets onbestemds, maar uitermate ongezonds en vies gegeten had. We controleerden de afzetting, maar alles zat goed dicht. We waagden het er dus de volgende dag maar weer op om haar zonder toezicht in de tuin te laten. Weer was ze weg. Ditmaal trof ik haar in een weiland met koeienvlaaien aan, waar de koeien goddank aan het andere eind van de wei stonden. Ik kreeg een hartverzakking. Weer liepen we alles na. Ik kroop tussen struiken en hagen om te kijken of daar het gaas kapot was. Er was niets te vinden. De volgende dag hielden we haar steeds in de gaten, maar ze lag lekker languit in de zon en was de onschuld zelve. Maar ja hoor, we liepen even naar binnen om iets de doen en ze greep haar kans. Nu kwam ze op haar dooie akkertje, nog na smakkend, over het weggetje voor ons huis terug gelopen, toen ik floot.

We gingen in een hinderlaag liggen en ontdekten dat ze haar neus aan de onderkant tussen een paaltje en een toegangshekje zette en zo wrikte dat er een smalle spleet ontstond waar ze tussendoor glipte als een waar slangenmens. We maakten de hekjes ook aan de onderkant met een ketting strak vast. Lastig, want nu staan we vaak te pielen om de kettingen weer los te maken. Maar ja, alles beter dan een misschien wel dode hond. Daarmee moest het leed geleden zijn. Dachten we.

Tot deze vakantie. Een uur na aankomst was ze weg. Ditmaal hing een spijl van een hekje los, een gat van 15 centimeter overlatend om door heen te kruipen. Ze had de spijl gewoon losgewrikt! De snerthond! Weer moest ik haar van het weggetje af vissen. Ze keek ook niet schuldbewust. Ze weet niet beter dan dat ze doet wat wij ook doen: het hekje openmaken en er doorheen gaan. Heel gewoon. Ik had het helemaal gehad. Ik heb gedaan wat alle boeren hier doen als een hond niet op het erf wil blijven. Ik leg haar aan de ketting als ze buiten wil liggen. Niet een echte ketting natuurlijk.

Het is een vijftien meter lang touw, zodat ze nog heel goed zelf kan kiezen waar ze gaat liggen. Alle lekkere plekjes, in de zon en in de schaduw, zijn binnen bereik.

Ze is diep ongelukkig. Ze kijkt me verwijtend aan. Ze kwispelt laag en legt haar kop plat op de grond als ik naar haar toe kom. Ik laat me niet vermurwen. Dit keer ben ik bikkelhard. De enige concessie die ik doe, is als ik zelf in de tuin zit. Dan mag ze loslopen met een geitenbelletje aan haar halsband, zodat ik het hoor als ze richting hek loopt. Dat vindt ze een veel beter arrangement. Maar echt leuk vindt ze het toch niet. Ze weet dat ik haar in de gaten houdt. De sjeu is een beetje van haar vakantie af. Ze makt als een tiener met huisarrest. Stiekem vind ik haar toch een beetje zielig. Ik wil zo graag dat ze blij is. Het is ook háár vakantie! Misschien ga ik proberen wat een vriendin doet met een Flatcoat die ook steeds de benen neemt. Die zit aan een touw met daaraan een met een doek omwikkelde steen. Zwaar en lastig genoeg om uitbreken te voorkomen; licht genoeg om op te pakken en zelf te dragen. Als Jingle ergens naar toe wil, pakt ze gewoon haar steen op. Ze lijkt er niet mee te zitten.

Lotje kennend, weet ik niet of ze dat echt een verbetering zou vinden. Het blijft huisarrest. Het geeft nog steeds slechts een troosteloos uitzicht op de verlokkelijke wereld buiten het hek. We zullen zien.

Jingle met haar steen